

ATİF 33.Kongresi

Siyasi Perspektif Yazısı

Bütün göçmenlere seçme ve seçilme hakkı kampanyasıyla kitlelerle diyaloga geçelim!

2-3 Nisan 2010, Saat: 12:00

Haus der Jugend Frankfurt, Deutschherrnufer 12, 60594 Frankfurt/M.

1. Kampanyanın çıkış noktası

Bu kampanyaya neden gerek duyuldu? Kampanya fikri nasıl oluştu?

2.dünya paylaşım savaşı sonrasında, büyük yaralar alan Almanya'nın yeniden yapılandırılması gerekmektedir. Bunun için yoğun bir şekilde yabancı işgücüne ihtiyaç duyulmaktaydı. Almanya bu ihtiyacı gidermek için önce İtalya 1955, sonra İspanya 1960 ve Yunanistan 1960 ile işgücü anlaşmaları yapmıştır. Ancak bu antlaşmalara rağmen işgücü açığı kapatılamamıştır. Arkasından Türkiye (1961), Fas (1963), Portekiz (1964), Tunus (1965) ve Yugoslavya (1968) ile antlaşmalar yapılmıştır.¹

Türkiye ile Almanya arasında yapılan bu antlaşmadan sonra 1964 yılında göçmen işçi sayısı yüz bini bulmuştur.² Artan işsizlik, ekonomik bunalım ve petrol krizinin de etkisiyle 1973 yılının sonunda Almanya yabancı işçi alımını durdurmuştur.

Ülkede bulunan yabancı işçilerin çalışması engellenmemiş, fakat geri dönmeleri için öğütlenmiştir. Buna rağmen Türkiyeli göçmen işçilerinin sayısı aile birleşmeleri ile sürekli artmıştır. 1973-74'te tüm Avrupa Birliği ülkelerinde yaşayan Türkiyeli göçmen işçi sayısı 711.302 iken bu nüfus eş ve çocukların gelmesiyle 1.765.788'e çıkmıştır.³

Almanya yeni göç hareketlerini durdurmak için radikal önlemler alarak, 1980 yılında Türklere yönelik vize alma zorunluluğu çıkartır. Aile birleşiminde yaş sınırı 16'ya indirilir. İltica edenlere çalışma izni verilmez.⁴ 28 Kasım 1983'te geriye dönüş teşvik yasası çıkartılır. Buna göre 31 Ekim 1983 ile 30 Haziran 1984 tarihleri arasında Türkiye'ye dönen işçilere 10.500 DM ve çocuk başı 1.500 DM tutarında bir para yardımı yapılacaktır. Ayrıca çalıştıkları süre boyunca ödedikleri emeklilik kesintilerini iki yıl beklemeden geri alacaklardır. Bu tarihler arasında 211.000 kişi geri dönmüştür, fakat 14.000 kişi yasadan yararlanarak 10.500 DM'ı almıştır. Sayılarının her yıl artmasına rağmen, teşvik yasasından dolayı ilk defa 1983'te Türkiyeli göçmenlerin sayısında bir azalma görülmüştür.⁵ Bu çerçevede içinde geri dönen ailelerin çocuklarına Türkiye'ye uyum sağlamaları için destek verileceğine dair bir kültür anlaşması imzalanmıştır (1984).⁶ Almanya'da 1 Ocak 1991'de yürürlüğe giren "Yabancılar Yasası", genç kuşağın Alman vatandaşlığına geçişini kolaylaştırırken, uzayan işsizlik durumunda oturma hakkını kısıtlayan hükümler de getirmiştir.

1990 yılında Almanya'nın birleşmesinden sonra yabancı düşmanlığı yaygınlaşmıştır. Bütün bu olumsuz koşullara rağmen Almanya'daki göçmenlerin sayısı azalmamıştır. Getirilen "ithal" damat ve gelinlerle göç halen devam etmektedir. Almanya'da yaşayan Türkiyelilerin sayısı 2 milyon 700 bini aşmıştır. Göçmen Türkiyelilerin artan nüfusunun büyüklüğü Almanya nüfusunun yaklaşık %3.2'si ile Almanlardan sonra en büyük gurubu oluşturmaktadır.⁷ Geri bırakılmış ülkelere (iç) savaş, insan hakları ihlalleri, ekonomik kriz ve işsizlik sorunu devam ettiği sürece Almanya'ya göç, yasal ve yasal olmayan yollarla devam edeceklerdir.

1 Die Gaste, 2008, S.5ff: Milazım Koçtürk, Almanya'ya Göçün Tarihi

2 age.

3 age.

4 age.

5 age.

6 age.

7 ageç

Gelinen aşamada Federal Almanya'da yaklaşık 15,4 milyon göçmen kökenli insan yaşamaktadır. Federal İstatistikler Dairesinin verilerine göre bu insanların 7,3 milyonu Alman vatandaşı değildir. Vatandaş olmayan 4,6 milyon göçmen kökenli insan ise herhangi bir Avrupa Birliği üyesi bir ülkeden gelmiyor. Avrupa Birliği üye ülkelerinden gelmeyen bu insanların ortalama Almanya'da ikamet süreleri 17 yıldır.⁸ Bu insanlar herhangi bir Avrupa Birliği (AB) üyesi ülkenin vatandaşları olmadıkları için toplumda karar verme ve katılımçılık hakları bulunmamaktadır. Bu durum Almanya anayasasıyla çelişmektedir. Anayasanın 3. Maddesinin, 1.Paragrafı **''Bütün insanlar yasa karşısında eşittir''** diyor.

Bu durumun değişmesi için uzun dönemden beri bir mücadele verilmektedir. 1990 yılında Hamburg ve Schleswig-Holstein eyaletlerinin bütün göçmenlere seçme hakkı verilmesi için hazırladıkları yasa Federal Anayasa Mahkemesince (FAM) geçersiz görülür. FAM devlet gücünün alman vatandaşı olanlar tarafından belirlendiği açıklayarak kararını meşrulaştırır. Bu kararla önceki ve sonraki tartışmalara bir nokta konulmak istenmiştir.

7.2.1992 yılında imzalanan Maastricht antlaşması alışıla gelmiş durumu değiştiriyor. Antlaşmanın 8. Maddesine göre: Bütün AB üyesi ülkelerin vatandaşları her hangi bir AB ülkesinde ikamet etmeleri durumunda seçme ve seçilme hakkına sahiptirler diyor. Bu karar AB vatandaşları olmayan insanlar için hem sevindirici hem de üzücü idi. Sevindirici olan yanı; artık seçme ve seçilme hakkının sırf alman vatandaşlarına ait olmaması. Üzücü yanı ise; yıllardır bu toplumun bir parçası olan insanların sırf AB vatandaşı olmadığı için seçme ve seçilme hakkından mahrum bırakılmaları idi. Tabii ki bu durum AB vatandaşları olmayan emekçilerde istenmeyenler duygusunu da perçinleştirdi.

AB üyesi ülkelerde bu durum farklı işlemektedir. Belirli bir gruptan, coğrafyadan ve ülkelerden bağımsız göçmenlerin yerel seçimlerde oy kullandığı ülkeler şunlardır: Belçika, Danimarka, İzlanda, Finlandiya, İrlanda, Lüksembourg, Hollanda, İsveç, Estonya ve Norveç.

Seçme hakkı için bu ülkelerin temel kriterleri: İrlanda 6 aylık ikamet, Danimarka, Finlandiya, İsveç, Estonya (kuzey ülkeleri vatandaşları için geçerli değil) 2-3 yıl, Belçika, İzlanda, Lüksembourg ve Hollanda 5 yıl.

Almanya'daki bu durum anayasanın eşitlik ilkesine de ters düşmektedir. Yasaya göre herkes yasa karşısında eşittir. Ancak göçün 50. yılına girdiğimiz bu süreçte pratikte bunun böyle olmadığı ortadadır. Bu gerçeklikle hem yasal hem de pratikte göçmenler 3. sınıf insan muamelesi görmektedirler. Bir taraftan 3. sınıf bir muamele yapılan insanlar, öbür taraftan ikiyüzlü bir şekilde entegrasyon demeçleri veren partiler ve çevreler.

Almanya'nın yürüttüğü bu politikayla ne kadar entegrasyon yanlısı olduğunu 29. Mayıs 2009 da bir kez daha gördük. Federal Parlamentodaki 'Bütün göçmenlere seçme ve seçilme hakkı' oylamasında; CDU/CSU, SPD ve FDP 403 oyla buna karşı çıktılar. Die Linke ve yeşiller 83 oyla bütün göçmenlere seçme ve seçilme hakkının tanınmasını istedi. En son çizilen bu topluyla Almanya'nın gerçekten ne kadar entegrasyon yanlısı olduğu ortaya konuldu.

Bu tablo içinde göze çarpan önemli noktalardan birisi de Sosyal Demokratların tavrı oldu. Yıllardır göçmenler yanlısı görünen bu parti, pratikte aslında kimin yanında olduğunu gösterdi.

⁸ <http://www.tagesschau.de/inland/meldung34348.html>

Bu ve buna benzer pratik tavırlar her geçen gün göçmenleri biraz daha hayal kırıklığına uğratmaktadırlar. Bu hayal kırıklığı göçmen nüfusunun ağırlıkta oturduğu şehirlerde daha yoğun yaşamaktadır. Almanya'nın bazı şehirlerinde ve semtlerinde göçmen kökenli insanların nüfusu yerli alman vatandaşların nüfusunu geçmiş durumdadır. Ancak sandık başlarındaki belirleyicilik halen yerli alman vatandaşlarına aittir. Bu durumun hiç bir şekilde demokrasiyle ve eşitçilik yasasıyla bağdaşmadığı apaçık ortadadır. Ve bu durumun mantığı burada doğmuş 20-35 yaşları arasındaki yeni nesille anlatılamayacağı da ortadadır. Dolayısıyla yeni nesille söylenen; 'siz bu ülkenin bir parçası ve gücünüz' söylemi tamamen manipulatif ve demagojiktir.

Almanya bu duruşuyla göçmenlere birer obje muamelesi yapmaktadır. Göçmenler her seçimde ve toplumsal rahatsızlıklarda alet olarak kullanılmaktadırlar. Bugüne kadar göçmenlere karşı kullanılan en iddialı argümanlar; göçmenlerin paralel toplumlar oluşturduğu ve sorumluluklarını yerine getirmediği oldu. Bu argümanlar demagojik ve manipulatif oldukları için; toplumda göçmenlere karşı kini ve ırkçılığı kışkırttı. Aşırı sağ odaklar da bu durumu daha ileri boyutta kullanarak hem güçlendiler, hem de göçmenlere yönelik şiddet eylemlerini çoğalttılar.

Ki göçmenlerin bu realite karşısında örgütlenmemeleri ve paralel toplumlar kurmamaları mantık dışıdır. Aslında böyle bir pratik yoksa sorgulanması gerekiyor.

Sorumluluk ve haklar birlikte var olmalıydılar. Sadece sorumluluktan dem vurulduğu yerde, göçmenlerin eşitliğinden ve entegrasyonundan bahsedilemez. Bütün göçmenler hakları ve sorumluluklarıyla birlikte toplumsal yaşamda birer özne olarak yer almak istiyorlar.

Başarılı bir entegrasyon ancak yerli alman vatandaşları ve göçmen kökenli insanların eşit haklar zemininde ele alınmasıyla işler. Toplumsal kaynaşmayı engelleyen önemli bir noktada Almanya'nın vatandaşlık politikasıdır. Vatandaşlığa başvuranlar sosyal bir arınmadan/seleksiyondan geçirilmektedirler. Sosyal/ekonomik olarak zayıf durumda olan göçmenlerin alman vatandaşlığını alması imkansızlaştırılmıştır. Bu sosyal seleksiyon toplumdaki barışçıl yaşamayı engellediği gibi belli sosyal patlamalar için de barut toplamaktadır.

Bu toplumsal realiteden dolayı biz (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) en eski göçmenler örgütü olarak Almanya çapında göçmenlerin katılımçılık hakkı için başlatmış olduğumuz kampanyayı yaygınlaştırmak istiyoruz. Hedefimiz bu kampanyayı göçmenlerin eşitliğini savunan bütün kişi ve kuruluşlarla birlikte örgütlemektir.

2. Kampanyanın Stratejisi

Kampanya hangi strateji, hedef ve hedef kitleyle ele alınacak?

Kampanyanın stratejik hedefi bütün göçmenlere seçme ve seçilme hakkının sağlanmasıdır. Bu ana stratejik hedefe ulaşmada kampanyanın kısa-, orta- ve uzun vadeli hedefleri 2.2. de sıralıdır.

2.1. Hedef Kitle

Kampanya kimin için yürütülecek? Kimlere gidilecek? Ne kadar kitleye ulaşılacak? Hedef kitlesinin kendine has özellikleri nelerdir?

Kampanya genel olarak göçmenler ve yerli çevrelerle yürütülecektir. Kampanyanın esas hedef kitlesi seçme ve seçilme hakkı olmayan göçmenlerdir. Bu hedef kitle yıllardan beri bu toplumun bir parçası olarak varlığını sürdürmektedir, ancak demokratik katılımcılık hakları bulunmamaktadır. Bu hedef kitle yaşamış olduğu tecrübelerden kaynaklı toplumda olası demokratik gelişmelere pesimist bakmaktadır. Ki bundan kaynaklı da kendi içine bir kapanıklığı söz konusudur.

2.2. Kampanyanın hedefleri

Kampanya aracılığıyla neye ulaşılmak isteniliyor? Hangi hedeflere ulaşılabilecek?

1. Kampanyayı Almanya çapında yaygınlaştırma.
2. Kampanya Materyallerini değişik dillerde çıkarma ve aktüelleştirme.
3. Kampanya web sayfası etkin hale getirmek.
4. Kampanya yürütücüleriyle Almanya çapında Ekim ayında bir toplantı gerçekleştirmek.
5. Ekim 2010'a kadar 100 bin imza toplamak.
6. Ekim 2010'a kadar 200 bin insana ulaşmak.
7. Kampanya sürecinde aynı hedefler için mücadele eden yerli ve göçmen kurumları arasında bir ağ oluşturmak.
8. Toplumda tanınan belli kişileri bu kampanya katmak.
9. Kampanya sürecinde en az bir konferans gerçekleştirmek.
10. Kampanyayı eyalet parlamentolarına taşımak.
11. Ekim 2010'a kadar 20 miting, yürüyüş düzenlemek.
12. Ekim 2010'a kadar 100 enformasyon masası açmak.
13. Haziran 2010'a kadar olayın hukuki boyutlarının incelemelerini sonuçlandırarak ve buna karşı tavır geliştirmek.
14. Mart 2011'e kadar alternatif bir entegrasyon konseptini hazırlamak.
15. Kampanyanın ara değerlendirmelerini yapmak.
16. Kampanyanın bütünlüklü dökümatasyonunu yapmak.

3. Kampanyayı pratiğe uyarılama: Araçlar ve içerik

Hangi araçlarla hedeflere ulaşılabilecek? Planlanan kampanya araçlarının somut içerikleri nelerdir?

Araçların biçimi:

Örneğin: Basın açıklaması, Miting, Yürüyüş, Seminer, imza toplama, kültürel etkinlik ...

Kampanyanın araçları:

Flyer, afiş, web sayfası, imza toplama, basın açıklamaları, mitingler, yürüyüşler, seminerler, paneller, konferanslar, kültürel etkinlikler ...

Kampanyanın içeriği: somut akışı, kampanya neyi içeriyor, somut neler planlanmış:

Mart 2010

✓ Kampanyanın ara değerlendirmesini yapmak

Mart 2010 - Haziran 2010	<ul style="list-style-type: none"> ✓ İmza toplamaya devam ✓ Olayın hukuki boyutunu araştırmak ✓ Kampanya için ağ çalışması sürdürmek ✓ İmza toplamaya ✓ Seminerler/paneller vermek ✓ Enformasyon masaları açmak ✓ Olayın hukuki araştırmasını sonuçlandırmak
Haziran 2010 - Ekim 2010	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Paneller gerçekleştirmek ✓ Eyalet parlamentoları önünde mitingler gerçekleştirmek ✓ İmza toplamaya devam ✓ Enformasyon masaları açmak ✓ Kampanya yrtcleriyle toplantı düzenlemek
Ekim 2010	<ul style="list-style-type: none"> ✓ İmza toplamaya devam ✓ Enformasyon masaları açmak
Kasım 2010	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Kampanyanın geldiği aşamayı kamuoyuna basın açıklamalarıyla duyurmak ✓ İmza toplamaya devam
Aralık 2010	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Göçmenlerin katılımcılık hakkı konulu bir sempozyum düzenlemek ✓ İmza toplamaya devam
Ocak 2011- Mart 2011	<ul style="list-style-type: none"> ✓ İmza toplamaya devam
Mart 2010	<ul style="list-style-type: none"> ✓ İmzaları parlamentoya verme
Mart 2011	<ul style="list-style-type: none"> ✓ alternatif entegrasyon konseptini sonuçlandırmak.

Bu Kampanyanın 'politik eğitimle' alakası nedir?

Bu kampanyayla göçmenlere politik bilinç taşıma ve onları kendi sorunları için harekete geçme planlanmıştır. Gerçekleştirilecek seminer, panel gibi etkinliklerle seçme ve seçilme hakkı olmayan göçmenler direkt bu kampanyanın sürdürücüleri ve sahiplenicileri haline getirme planlanmaktadır. Oluşturulacak ''Seçme ve Seçilme Hakkı İnişyatifleri'' ile için mağdurları için örgütleyicileri durumuna getirilmesi planlanmaktadır.

Bu proses sürecinde kamuoyuyla yoğunlaştırılmış bir diyalog demokrasi ve duyarlılık bilincinde bir sıçrama yaratacaktır.

4. Kampanya kitle diyaloğu için önemli bir araçtır!

Kampanya ''Bütün göçmenlere seçme ve seçilme hakkı İnişyatifi'' ile srdrlmedir. Bunun anlamı sırf federasyon olarak bu çalışmayı yürütüp adını İnişyatif koymak değildir. Hedef bizim dışımızdaki gleri de bu kampanyanın içine çekerek onlarla **gerçek anlamda İnişyatifler** oluştururmaktır. Bu İnişyatifler her şehrin değişik mahallelerinde oluşturulmaya çalışılmalıdır. Oluşturulacak bütün İnişyatiflerde bizler kesinlikle yer almalıyız. Bu İnişyatiflerdeki misyonumuz genel politikamızı geniş kesimlere taşımak ve oralarda yeni ilişkiler açığa çıkarmak olmalıdır. Bu İnişyatifler ihtiyaç duyduğunda kendisine yeni materyaller çıkarabilmelidir. İnişyatifler sırf Türkiyeli ve T. Kürdistanlı göçmenlerle sınırlandırılmamalıdır. İnişyatif sosyal demokratların da beli kesimlerine kadar açık olmalıdır.

ATİF ve ona üye bütün kurumlarımızın kampanyayı iyi değerlendirmesi gerekiyor. Neler yapabileceğimizi, nasıl iyi bir şekilde bu kampanyayı örgütleyebileceğimizi kolektif bir şekilde tartışarak yol almaya devam etmeliyiz. **Kitlelerle kalıcı ve sağlam ilişkiler** kurulduğu takdirde kampanyanın başarısından söz edilebilir. Bunu iyi bir şekilde yaparsak federasyonumuz da kendini yenileyecektir. Bu faaliyeti klasik bir görev olarak ele almamalıyız.

Bu kampanyanın bir özeliği de sürecidir. Çünkü bu kampanyanın süreci bizim alışık olduğumuz bir kampanya süreci değil. Kampanya daha yaklaşık 1 yıl sürecek. Dolayısıyla kampanya hep aynı tempoda ilerlemesi düşünülemez. Dönemsel inişler ve çıkışlar olacaktır. Belli süreçlerde efekt görevi gören etkinliklerle kampanya canlandırılacaktır. Tabii ki yerel alanların da bu yönlü yaratıcılıkları önemlidir. Almanya genelinde düşündüğümüz dava açma olayı bir efekt görevi görecektir. Aynı şekilde sorunu yerel parlamentolara taşımamız yada tanınmış birisinden imza almamız da efekt görevini görüp kampanyayı canlandıracaktır.

Bu kampanyada esas belirleyici hususlardan biri **kendimizin ikna olması ve buna inanmasıdır**. Biz ikna olduğumuz ve buna inandığımız zaman çevremizi de buna ikna eder ve inandırırız. Ters durumda yaratıcılık ve başarı beklemek hayaldir. Kavratma ve bilinç taşıma noktasında YK'mız geçen dönem aktivistlerimizle merkezi bir toplantı ve yerel alanlarda seminerler ve paneller düzenlemiştir.

4.1 Kitleler adına değil, kitlelerle kampanyayı örgütleyelim

Kolektif olarak son birkaç yıllık pratiğimizi değerlendirdiğimizde kitlelerle olan diyalogumuzun nerede olduğunu/seviyesini çok rahat bir şekilde görürüz. **Kitlelerle "diyalogumuz"**; genelde işlerimiz düştüğünde gerçekleşmektedir. Onlara gidiş sebeplerimiz de genelde kurum olarak kendi varlığımızı sürdürme isteminden kaynaklıdır. Onlardan bağımsız- onlar adına kararlar verir, onlar adına konuşur ve onlar adına bazen kahramanlıklar yaparız. Yada onlara direktifler ve kararlar aracılığıyla harekete geçip "bizde" örgütlenmesini isteriz. Bunların hepsini yaparken bir noktayı unutuyoruz o da hiç şüphesiz ki belirleyici olanıdır: **Kitleleri özgürleştirmek, onları kurtarmak, onlar için kendini feda etmek değil. Kitlelerle birlikte özgürleşmek!** Bunu brezilyalı eğitimci Paulo Freire diyalog yoluyla gerçekleştireceğini söylüyor:

"Diyalog, insanlar arasındaki yüzleşmedir ve dünyayı adlandırmak için dünya aracılığıyla yaşanır. Bu nedenle dünyayı adlandırmak isteyenlerle bu adlandırmayı istemeyenler arasında -öteki insanlara kendi sözlerini söyleme hakkını tanımayanlarla bu hakları elerinden alınmış olanlar arasında- diyalog oluşamaz. Temel bir hak olan kendi sözünü söyleme hakkı inkar edilmiş insanlar ilk önce bu hakkı yeniden kazanmalı ve bu insandışlaştırıcı ihlalin sürdürmesini önlemelidirler.

*O halde, insanların kendi sözlerini söylemesiyle ve dünyayı adlandırmasıyla dünya dönüşüme uğruyorsa, diyalog, insanların insan olarak taşıdıkları anlamın hakkını verme tarzı olarak kendini dayatır. Bir bakımdan diyalog varoluşsal bir gerekliliktir. Ve diyalog, içinde diyalogcuların ortak düşünce ve eylemlerini, dönüştürülecek ve insanlaştırılacak olan bir dünya yönelttiği yüzleşme olduğu için ne bir kişinin fikrini ötekine 'yığma' edimine indirgenebilir ne de tartışmacılar tarafından 'tüketilen' fikirler değiş tokuşu olabilir. Ayrıca dünyayı adlandırmaya yada doğruyu aramaya değil; kendi doğrularının diğerine dayatılmasına adanmış insanlar arasındaki düşmanca bir polemik, tartışma da değildir. **Diyalog dünyayı***

adlandıran insanlar arasında bir yüzleşme olduğu için, bazı insanların ötekiler adına bu yüzleşmeyi gerçekleştirdiği bir konum olmaz. Diyalog bir yaratma edimidir; bir insanın başka bir insan üzerindeki egemenliğinin kullanışlı bir aracı olarak hizmet edemez. Diyalogda içkin olan egemenlik, diyalogcuların dünya üzerindeki egemenliğidir; insanların özgürleşmesi için dünyanın fethedilmesidir.” (Paulo Freire, 1969, S.65-66 Ezilenlerin Pedagojisi)

Yazar özgürleştirici diyalogun gerçek bir; insan sevgisinden, alçakgönüllülükten, inançtan, güvenden, umuttan ve eleştirel düşünmeden bağımsız var olamayacağını dile getiriyor. Ki yine kendimize ve pratiğimize baktığımızda buralarda da ne tür bir yabancılaştırmanın/yabancılaşmanın yaşandığını açık bir şekilde görürüz. Yazardan aktarmalarla devam edelim:

Bir: Dünya ve insan sevgisi olmaksızın diyalog olmaz!

”Diyalog derin bir dünya ve insan sevgisi yoksa var olmaz. Bir yaratma ve yeniden yaratma edimi olarak dünyanın adlandırılması, sevgiyle yoğrulmamışsa imkansızdır. Sevgi aynı zamanda diyalogun hem temeli hem diyalogun kendisidir. Böylelikle zorunlu biçimde sorumluluk sahibi öznelerin görevidir ve bir egemenlik ilişkisinde var olmaz. Egemenlik sevginin patolojisini ortaya çıkarır: Egemenlik kuranda sadizmi, egemen olunanda mazoşizmi. Sevgi korku edimi değil bir cesaret edimi olduğu için öteki insanlara adanmışlıktır. Ezilenlerin bulunduğu her yerde sevgi edimi, onların davalarına -özgürleşme davasına- adanmışlıklarındadır. Ve adanma, sevgi içinde gerçekleştiği ölçüde diyalog niteliğindedir. Bir cesaret edimi olarak sevgi, duygusal olamaz; bir özgürlük edimi olarak, manipülasyona bahane oluşturamaz. Yani özgürlük edimleri doğurmalıdır; yoksa sevgi değildir. Bu durumun imkansız kaldığı sevgiyi yeniden kurtarmak, yalnızca ezilme durumunun ortadan kaldırılmasıyla mümkün hale gelir. Eğer ben dünyayı sevmezsem -hayatı sevmezsem, insanları sevmezsem- diyaloga giremem.” (age. S. 66-67)

İki: Alçakgönüllülük olmaksızın diyalog olmaz!

”Diyalog alçakgönüllülük olmaksızın var olamaz. Sayesinde insanların bu dünyayı sürekli olarak yeniden yarattığı, dünyanın adlandırılması edimi, bir kibir edimi olarak yürütülemez. Birlikte öğrenme ve eyleme görevine girmiş insanların yüzleşmesi olarak diyalog, taraflar (veya taraflardan biri) alçakgönüllülükten yoksun ise kopar. Ötekileri hep cahil olarak damgalıyorsam ve kendi cehaletimi hiç fark etmiyorsam nasıl diyalog kurabilirim? Kendimi öteki insanlardan -içlerinde başka ‘ben’leri göremediğim safi ‘şey’lerden- apayrı bir yerde görüyorsam nasıl diyalog kurabilirim? Kendimi ‘pür’ insanların, doğrunun ve bilginin sahibi olan bir çekirdek grubun üyesi olarak görürsem, bu grubun üyesi olmayanlar ‘o insanlar’ veya ayaktakımı olursa nasıl diyalog kurabilirim? Dünyayı adlandırmamın seçkinlerin görevi ve halkın tarihte yer almasının bir kokuşma işareti olduğu, bu yüzden de bundan kaçınılması gerektiği varsayımdan yola çıkarsam, nasıl diyalog kurabilirim? Ötekilerin katkısına kendimi kapatır -ve hatta bu katkıyı hakaret olarak algıyorsam- nasıl diyalog kurabilirim? Yerimden edileceğim korkusu içindeyken, bu olasılığın varlığı bile benim için işkence demekken nasıl diyalog kurabilirim? Kendinden menkul haklılık, diyalogla bağdaştırılmaz. Alçakgönüllülükten yoksun (veya bu niteliği yitirmiş) insanlar halka ulaşamazlar, dünyanın adlandırılmasında halkın ortakları olamazlar. Kendisini

diğer herkes gibi ölümlü olarak görmeyen birinin, yüzleşme noktasına ulaşabilmek için katledeceği yol çok uzundur. Yüzleşme noktasında ne mutlak cahiller ne de yetkin bilgiler vardır; sadece halen bildiklerinden daha fazlasını birlikte öğrenme girişimi içindeki insanlar vardır.”(age S.67-68)

Üç: İnanç olmaksızın diyalog olmaz!

”Diyalog bunun ötesinde, insana yoğun bir inanç gerektirir, insanın yapma ve yeniden yapma, yaratma ve yeniden yaratma gücüne inanç, daha tam insan olma yetisine (ki seçkinlerin imtiyazı değil, tüm insanların doğuştan sahip olduğu bir haktır) inanç. ‘insana inanç’ diyalogun bir a priori (temel/ilk) şartıdır, ‘diyalogcu insan’ daha yüz yüze gelmeden önce bile öteki insanlara inanır. Buna rağmen inancı naif değildir. ‘Diyalogcu insan’ eleştireldir ve insanın içinde yaratma ve dönüştürme gücü olmasına rağmen, somut bir yabancılaşma durumunda insanların bu gücü kullanamaz şekilde örselenebileceğini bilir. Bununla birlikte bu olasılık, onun insana inancını yıkmaz, tersine onun için bu, karşılık verilmesi gereken bir meydan okumadır. Yaratma ve dönüştürme gücünün, somut durumlarda bertaraf edilse bile, yeniden canlanmaya eğilimli olduğundan emindir. Ve yeniden doğum -bahşedilecek değil, özgürleşme mücadelesi içinde ve bu mücadele yoluyla- köle emeğin yerini hayata sevk veren özgürleştirilmiş emeğin almasıyla meydana gelebilir. İnsana duyulan bu inanç olmaksızın diyalog kaçınılmaz olarak vasiyetçi manipülasyona dönüşerek yozlaşan bir sahteliktir.

Sevgi, alçakgönüllülük ve inanç üzerine kurulu diyalog, diyalogcular arasında karşılıklı güven mantıki bir sonuç olmasını gerektiren bir yatay ilişki halini alır. Diyalogun -sevme, alçakgönüllülük ve inanç tamlığının- diyalogcuların dünyayı adlandırırken daha da yakın işbirliğine yol açan bu karşılıklı güven ortamını yaratılması, başlı başına bir çelişki olurdu. Tersine, böylesi bir güven bankacı eğitim yönetim diyalog karşıtlığında kesinlikle yoktur. İnsana inanç diyalogun a priori bir gereğidir, fakat güven diyalogla kurulur. Eğer güven oluşmamışsa, o zaman güvenin önkoşullarının bulunmadığı görülecektir. **Sahte sevgi, sahte alçakgönüllülük ve insana zayıf bir inanç güven yaratmaz.** Güven taraflardan birinin diğerine sağladığı, gerçek ve somut amaçlarına ilişkin kanıtlara dayanır; ortağın sözlerinin eylemleriyle uyummadığı yerde güven olmaz. Söylediğinden farklı bir şey yapmak - kendi sözlerini hafife almak- güven uyandırmaz. Demokrasiyi yüceltirken halkı susturmak yüzüzlüktür; hümanizmden dem vururken insanı hor görmek, bir yalandır.” (age. S.68-69)

Dört: Umut olmaksızın da diyalog olmaz!

”Umut insanların yetkin olmayışlarından, sürekli arayış -sadece öteki insanlarla düşünce ve duygu birliği içinde gerçekleştirebilecekleri bir arayış- içinde hareket etmelerinden doğar. Umutsuzluk suskunlaşmanın, dünyayı yadsımanın ve dünyadan kaçışın bir biçimidir. Adaletsiz bir düzenden doğan insandışılaşma umutsuzluk değil umut nedenidir, çünkü adaletsizliğin tanımını reddettiği insanlığı (insanlık yetisini) durmaksızın aramaya yöneltir. **Çünkü umut, kollarını kavuşturup beklemek değildir. Mücadele ettiğim sürece, umut beni hareketlendirir ve umutla dolu mücadele ettiğim yerde de bekleyebilirim.** İnsanlar daha tam insan olma amacıyla karşı karşıya geldikleri için, **diyalog bir umutsuzluk ortamında**

gerçekleştirilemez. Diyalogcular çabalarından hiçbir şey ummuyorlarsa, onların yüzleşmesi boş ve kısı, bürokratik ve sıkıcı olacaktır.”

Beş: Eleştirel düşünme olmaksızın diyalog olmaz!

”Son olarak da gerçek diyalog, diyalogun taraftarı eleştirel düşünmeye -dünya ile insan arasındaki ayrılmaz dayanışmayı keşfeden ve dünya-insan bütünlüğünün parçalanmasına izin vermeyen, gerçekliği statik bir değer değil bir dönüşüm olarak kavrayan bir düşünmeye-, eylemden kopmayan, bunun içerdiği tehlikelerden korkmadan sürekli günceliğe dalan bir düşünmeye cesaret etmedikçe var olmaz. Eleştirel düşünme, tarihsel zamanı, içinde bugünün normalleştirilmiş ve ‘terbiye edilmiş’ halde çıktığı düşünülen ‘bir yük, kazanılmış olanın uzanımı, geçmişin korunması’ olarak gören naif düşünceyle çelişir. Naif düşünen için en önemlisi bu normalleştirilmiş ‘bugüne’e uyum sağlamaktır. Eleştirel düşünen için belirleyici olan, gerçekliğin insanların sürekli insanlaşması yararına sürekli dönüştürülmesidir.” (age. S. 69-70)

Pierre Furter’in dediği gibi:

”Hedef artık garantilenmiş alana sarılarak günceliğin riskini bertaraf etmek değil, bu alanı geçicileştirmektir... Evren bana, kendini sadece uyum sağlayabileceğim kütleli mevcudiyetini dayatan bir alan değil, ben onun üzerinde eylemde buldukça şekil alan bir menzil, bir bilgi alanı olarak görünür.” (Pierre Furter, Rio,1966: s. 26-27, Eğitim ve Hayat)

Ekler:

Almanyda yaşayan göçmen kökenli insanların nüfus oranı

Tabelle 2: Personen mit Migrationshintergrund nach Herkunftsländern und -regionen (mit derzeitiger bzw. früherer Staatsangehörigkeit), Mikrozensus 2007

Herkunftsland/-region	mit eigener Migrationserfahrung		ohne eigene Migrationserfahrung		insgesamt
	absolut	in %	absolut	in %	
EU-27	2.545	69,0	1.141	31,0	3.686
dar.: Griechenland	240	62,5	144	37,5	384
Italien	431	56,6	330	43,4	761
Polen ¹	529	82,9	109	17,1	638
Rumänien ¹	207	86,3	33	13,8	240
Sonstiges Europa	3.327	69,1	1.486	30,9	4.813
dar.: Bosnien und Herzegowina	217	76,7	66	23,3	283
Kroatien	251	67,3	122	32,7	373
Russische Föderation ¹	510	90,9	51	9,1	561
Serbien	287	73,4	104	26,6	391
Türkei	1.511	59,8	1.016	40,2	2.527
Ukraine	192	89,3	23	10,7	215
Europa gesamt	5.872	69,1	2.627	30,9	8.499
Afrika	342	71,3	138	28,8	480
Amerika	233	67,3	113	32,7	346
Asien, Australien und Ozeanien	1.183	78,8	318	21,2	1.501
dar.: Naher und Mittlerer Osten	584	82,5	124	17,5	708
Kasachstan ¹	203	94,4	12	5,6	215
Süd- und Südostasien	416	74,0	146	26,0	562
Ohne Angabe	2.904	63,3	1.682	36,7	4.586
Personen mit Migrationshintergrund gesamt	10.534	68,4	4.877	31,6	15.411
dar.: Ausländer	5.592	76,8	1.688	23,2	7.280
Deutsche	4.942	60,8	3.189	39,2	8.131
dar.: (Spät-)Aussiedler ²	2.756		-		2.756
aus Polen	518		-		518
aus der Russischen Föderation	475		-		475
aus Kasachstan	320		-		320
aus Rumänien	173		-		173
aus der ehem. Sowjetunion	137		-		137

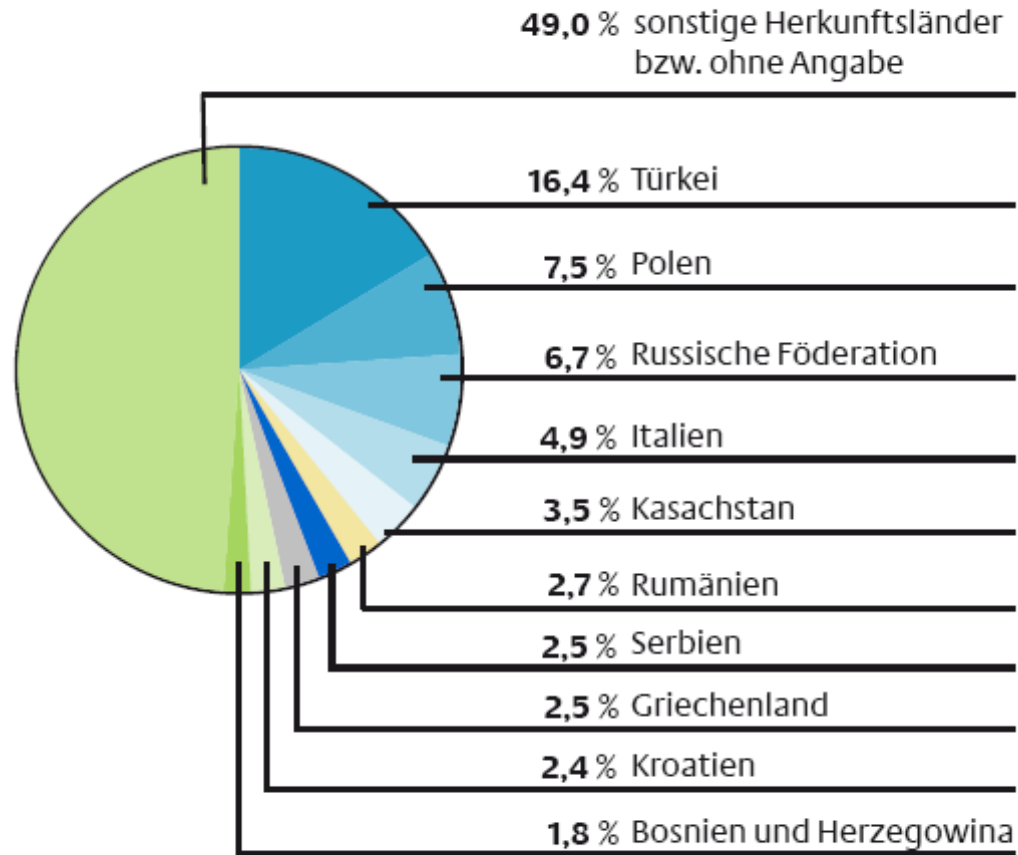
Quelle: Statistisches Bundesamt 2008b. Angaben in Tausend. Eigene Darstellung.

1) Ohne (Spät-)Aussiedler.

2) Etwa eine Million (Spät-)Aussiedler konnten keinem Herkunftsland zugeordnet werden.

Almanyda yaşayan göçmen kökenli insanların nüfus oranı

Bevölkerung mit Migrationshintergrund: 15,411 Millionen

Quelle: Statistisches Bundesamt 2008b. Eigene Berechnung und Darstellung.

Almanyada yaşayan göçmen kökenli insanların eyaletlere göre dağılım oranı

Tabelle 3: Personen mit Migrationshintergrund nach Bundesländern, Mikrozensus 2007

Bundesland	Personen mit Migrationshintergrund	Bevölkerungsanteil in %	darunter Ausländer	Bevölkerungsanteil in %
Baden-Württemberg	2.720	25,3	1.277	11,9
Bayern	2.403	19,2	1.183	9,5
Berlin	810	23,8	471	13,8
Bremen	170	25,6	85	12,8
Hamburg	463	26,3	250	14,2
Hessen	1.461	24,1	685	11,3
Niedersachsen	1.260	15,8	538	6,7
Nordrhein-Westfalen	4.219	23,4	1.918	10,6
Rheinland-Pfalz	729	18,0	316	7,8
Saarland	184	17,7	87	8,4
Schleswig-Holstein	356	12,6	151	5,3
Neue Bundesländer (ohne Berlin)	636	4,8	318	2,4
Gesamt	15.411	18,7	7.280	8,9

Quelle: Statistisches Bundesamt 2008b. Angaben in Tausend. Eigene Berechnung und Darstellung.

Almanya'da yaşayan göçmen kökenli insanların büyük şehirlere göre dağılım oranı

Tabelle 4: Personen mit Migrationshintergrund in ausgewählten Großstädten, Mikrozensus 2005*

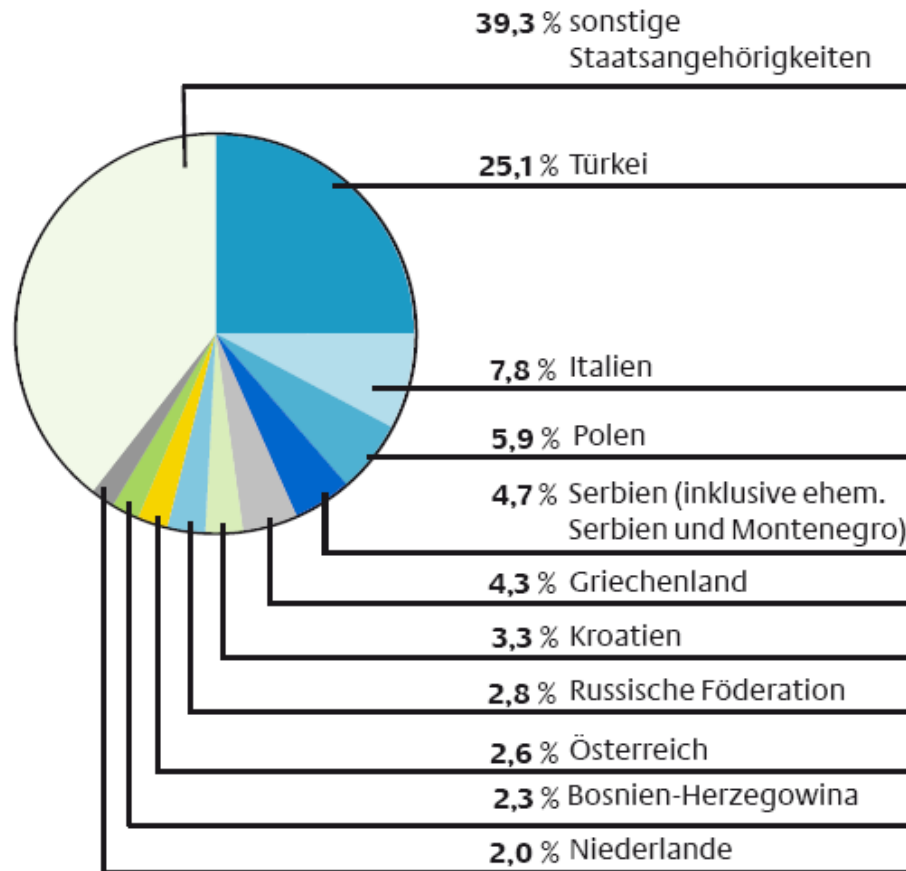
Stadt	Einwohner insgesamt	Personen mit Migrationshintergrund	Bevölkerungsanteil in %
Augsburg	262.000	94.800	36,2
Bonn	312.000	91.600	29,4
Dortmund	588.000	165.400	28,1
Duisburg	503.700	130.500	25,9
Düsseldorf	573.400	184.600	32,2
Essen	587.300	125.600	21,4
Frankfurt	647.600	255.600	39,5
Gelsenkirchen	269.800	64.500	23,9
Köln	972.800	310.600	31,9
München	1.253.900	431.000	34,4
Nürnberg	492.000	183.500	37,3
Stuttgart	591.400	237.200	40,1
Wuppertal	360.600	111.100	30,8

Quelle: Statistisches Bundesamt 2007.
Eigene Darstellung.
*Neuere Mikrozensusdaten zu Großstädten liegen nicht vor.

Genel göçmenler içinde Alman vatandaşı olmayan göçmenlerin oranı

Abbildung 9: Ausländische Bevölkerung in Deutschland nach den zehn häufigsten Staatsangehörigkeiten am 31. Dezember 2008

Gesamtzahl: 6.727.618

Quelle: Statistisches Bundesamt 2009, Ausländerzentralregister. Eigene Berechnung und Darstellung.